

Δημοσιεύουμε και μεις στην επιφυλλίδα μας την «Αντιγόνη» του κ. Μάνου. Κάτι περισσότερο δικαιώματα έχουμε σ' αυτό από τις «Αθήνες», που τήνε δημοσιεύουν με την επιφύλαξιν παντός δικαιώματός των — καθώς λένε κ' οι δικολάβοι — αφού και τή δουλίτσα τους κάνουν και τήνε χαρτζήζουνα για μετάφραση «εις δημόδες ιδίωμα».

Εμείς τήνε δημοσιεύουμε για να διαβαστεί από τόν περισσότερο κόσμο, και μάλιστα από κείνους που δεν τυγεθίζουνα να γορζούνα βιβλία, μα θέλουνα δια να τὰ βρίσκουν μέσα στην εφημερίδα τους.

Η «Αντιγόνη» θα πιάσει τρεις επιφυλλίδες του «Νουμά». Για τή μεγάλη αξία του έργου του κ. Μάνου θα μιλήσουμε άργότερα, αφού πιά οι εφημερίδες πουν δ,τι έχουν να πούνε.

Τό νέο πρόγραμμα! Η «Ήστιά» και τό νέο πρόγραμμα τής Κυβερνήσεως!... Τό «Ν. Λστο» και τό νέο πρόγραμμα του κ. Θεοτόκη!... Κι όλο νέο, και νέο και νέο! Άλλη λέξη δεν έχουμε τήν περσμένη βδομάδα στους δρόμους τής Αθήνας.

Κι ένας φουκαράς Ρωμιός που βραβέθηκε να κούσει τόσα χρόνια τώρα όλο και νέα προγράμματα, έχανε τήν ακόλουθη σκέψη:

— Κάθε χρόνο και με νέο πρόγραμμα μάς έρχεται ή κάθε Κυβέρνηση! Και τί μ' αυτό; Νέο είναι τό πρόγραμμα όσα να μπει μονάχα στη Βουλή. Έπειτα άμέσως εξαπιζέται σε ρουτρίτια και σε πάρε σύ δός μου και μένα! Έτσι και τό φτεινό! Του χρόνου θα παλιώσει για αυτό για να βγει από τὰ κουρέλια του άλλο κινουόριο!

Και ή τάξη του Ρωμιού, θρακορούμε, δεν είναι άσκημη, ούτε ψεύτικη.

— Κέποις; μου πήρε, κατά λάθος, τό καπέλο; τί βλάκας.

— Μί, για να μη τό καταλάβει, θα πεί πως έχετε ένα κεφάλι.

Δικ.—Είπες πως όποτε εκλεβες κίνα πορτοφολι είχες κάποιο ρόδο.

Λωπ.—Μάλιστα, κέρ δικαστή; φοβόμουνα μην είνε άβειο.

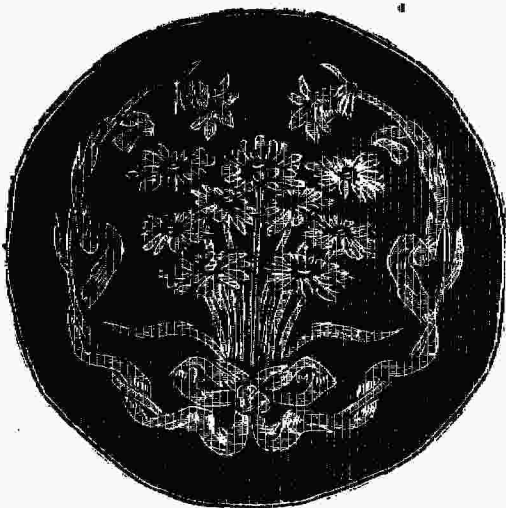
αυτή του ή τύχη είχε τή δύναμη να ποδιώγη τήν άπαισία κκοδαίμονία έκείνου. Όλοι δά ξέρουμε πόση δεισιδαιμονία βασιλεύει στους χαρτοπαίχτες. Έπι τό τέλος ό ήπότης, μη ύποφέροντας τήν ένοχλητικό αυτό κύριο, που καθημερινά του έφορτώνετο, ζητώντας να τόν έκμεταλλευθί, του είπε ξάστερα πως έπροτιμούσε να χτυπηθούν παρκ να ξαναπαίξη.

Πολύ καλά έγνώριζε πως ό κόσμος, από στόμα σε στόμα μαθαίνοντας τό έπεισόδιό του αυτό, ήμπορούσε να πλάση διάφορα τερατολογήματα εις έάρος του; μα όπως στο πείσμα τής καλής του τύχης, κατόρθωσε να μην έγγίξη χαρτί, δεν ήμπόρεσε κατόπιν τής πρόστυχης διαγωγής και τής έπιμονής του συνταγματάρχη, να μην υπερασπίση τήν αξιοπρέπεια του και τιμωρήσει αυτόν που ήθέλησε να διακυβέυση τή σταθερότητα του χαρακτήρα του.

Μετά ένα όμως χρόνο, ό ήπότης εύρέθηκε στη δυσκολώτερη θέση και σε μεγάλη άμηχανία, επειδή όλωσδιόλου άπρόσβλεπτα είχε τήν άτυχία να του κοπή τό μικρό χρηματικό εισόδημα που τόν διατηρούσε Άναγκάσθηκε λοιπόν να ξεμυστηρευθί τήν κατάσταση του σ' ένα από τους πιστότερους φίλους του; ό φίλος του αυτός άμέσως τόν έσύνδραμε, αλλά

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΩΗ ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΤΟΥΤΣΟΥ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ

ΤΙΜΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ

ΔΟΥΛΟΥΔΟΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Παν. Θαλαδ. Άφού πρόκειται για παρεξήγηση, θα δημοσιευτεί. — κ. Ν. Γιαλ. Σόρα. Λάβαμε τις 8 ερ. και σ'ες γράψαμε συντρομητή για τό 1905. Με ταχυδρ. δέμα σ'ες στέλνουμε και τὰ βιβλία που διαλέξατε, «Όνειρο του Γιαννίρη», «Μαζώχτρα» και «Γλωσσ. ζήτημα» Φωτιάδη. — κ. Αγέλαστο. Τους δυδ μήνες μονάχα, Δεκέμβρη και Γεννάρη, θα χει ή συντρομή 8 δραχμές με τριών δραχμών βιβλία για δωρο. Κατάλογο τών βιβλίων δημοσιέψαμε στα «Ό,τι θέλτε» του περασμένου φύλλου, καθώς κι άλλες πληροφορίες. — κ. Ξεν. Στρ. Ό καινούριος τόμος τών ποιημάτων του Παλαμά «Άσάλευτη Ζωή» θ'αναί έτοιμη τό Γεννάρη. Είτανε να βγει τούτο τό μήνα, μα άργοπόρησε τό τόπωμά του. — κ. Νυχτερινό. Όλο ποιήματα; Για όνομα του Θεού! Δε στέλνετε και τίποτε πεζά; Ό «Νουμάς» να τό νοιώσουμε μερικοί φίλοι, δεν είναι ποιητικος διαγωνισμός; για να δημοσιεύει όλο ποιήματα. Ποίηση έχουνε και τὰ πεζά, φτάνει να ξέρει κανένας να γράψει ζωντανά πράματα. — κ. Περγεγο. Τους «Ζωντανούς και Πεθαμένους» θα τους άρχινησουμε από τόν Γεννάρη. Είναι δράμα σε τρεις πράξεις, μα ό συγγραφέας του θέλει να μείνει μυστικός. Ίσως τότε καταφέρουμε να φανερωθί άμα τελειώσει τό δράμα. Έίλει όμως να κρυφτεί για να κούσει: τίς κρίσεις τών φίλων πρώτα. Όλ' οι μ ε γ α λ ο ι άντρες έχουνε τις ιδιοτροπίες του! — κ. Πινδαρίδη. Αυτό που μάς ζητάτε είναι φοβερό, να δημοσιέψουμε και τή μετάφραση του Βάλβου για να τήνε συγκρίνετε με τή μετάφραση του Πινδαρικού ύμνου του Παλαμά, που δημοσιέψαμε στο περασμένο φύλλο!

τόν ώνόμασε συγχρόνως άνθρωπο παράξενο και πρωτότυπο, όσο κανείς άλλος στο κόσμο. — «Η τύχη, του είπε, μάς δείχνει παντοτεινά, σημειώνοντας με κάποιο της σημάδι, τό δρόμο που θα βρούμε τή σωτηρία μας. Μόνο ή τυφλομάρα μας δεν άρνείται να δούμε τό δρόμο, που μάς δείχνει, να καταλάβουμε τὰ διανοημάτά της. Η υπεράτη δύναμη που μάς κυβερνάει σου φανέρωσε ξάστερα τό δρόμο που θα πάρης; σου είπε: αΘέλεις να ποχτήσης χρυσάφι, άγαθά; Πήγαινε να παίξης; άλλοιώτικα μένε φτωχός, βιοπαλαιστής, σκλάβος; άλευθέρωτος».

Άμέσως ή ιδέα τής τύχης, που πέρου τόν είχε τόσο πολυεύνοήσει στο Φαραώ, παρουσιάσθηκε ζωηρή στο νού του. Όλήμερα κι όλονυχίς στα όνειράτά του, δεν έβλεπε τίποτις άλλο από χαρτιά, δεν άκουε άλλο από τή μονότονη φωνή του παγκαθάρου «κερδίσει, χάνει» σταυτιά του αδιάκοπα έκουδούνζαν τὰ χρυσά νομίσματα

Μ' όλα ταύτα ή αλήθειαι είναι πως επί τέλους άποφάσισε να παίξη μόνο μια βραδιά; μια μονάχα νυχτιά σε τήν άποφινή θάταν άρκετή να μι βγάλη μέσ' άπ' τή κακομοιρία που βρίσκουμαι, έσυλλογίζετο; άρκει μόνο μια βραδιά, να μ' έλευθερώση από τήν άνυπόφορή μου στενοχώρια, παντοτεινά να

Και τόπο δεν έχουμε, κι ό Παλαμά; δεν είναι κακούργος να τόνε τιμωρήσουμε τόσο άγρια. Για να μη σ'ες χαλέσουμε όμως τό χατήρι, αντιγράφουμε τήν πρώτη στροφή του θαλαδίνου κατασκευάσματος και να μ'ες συμπαθήτε για τήν ένόχληση:

Ό Χάριτες λαχούτα: τήν έδωαν ήν ό Κηφισός δι' έδατος άγνού άσδεύει τήν Καλλιπώλον, και ταίτην κατοικοούσαι, ώ του Όρχομενού

Κι ό φίλος; χαίλειται και τών έκ το υ Μάνου Όρχομενίων έφοροι διά παντός του βίου, άκουσάτε μου σήμερα και δάτε προσοχήν εις εύλαθή εύχην... (άμήν!)

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οι κυριώτεροι όροι

Είς τό χθεσινόν φύλλον τής «Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως» έδημοσιεύθη έγκειριμένον παρά του Βασιλέως και του επί τών Έσωτερικών ύπουργού τό Καταστατικόν τής νέας «Ανατολικής Τραπεζής».

Οι κυριώτεροι τών όρων του Καταστατικού τούτου είναι οι εξής:

Τό κεφάλαιον τής Τραπεζής; όρίζεται εις 10 εκατομμύρια φρ. και διαιρείται εις 20,000 μετοχάς 500 φράγκιον. Έκ τούτου τό ήμισυ μεν άναλαμβάνει ή Έθνική Τράπεζα τής Ελλάδος, τό έτερον δέ ήμισυ ή Έθνη. Τράπεζα τής Γερμανίας ύποχρεούμεναι να καταθέσουν τό όλον του κεφαλαίου εντός του μηνός Ιανουαρίου 1905.

Τό κεφάλαιον τής Τραπεζής; δύναται ν' αύξηθί προτάσει του Διοικητικού Συμβουλίου και άποφάσει Γεν. Συνελεύσεως τών μετόχων κανονιζομένων τότε υπό του Δ. Συμβουλίου πασών τών λεπτομερειών.

Η Γεν. Συνέλευσις τών μετόχων συνέρχεται κατ' έτος πρό του μηνός Απριλίου. Δύναται όμως να συγκληθί και έκτάκτως υπό του Διοικ. Συμβουλίου.

Αί καθαράι πρόσοδοι μετ' τήν άφαίρεσιν τών βαρών και έξόδων διχειρίσεως ως και τών άποσβέσεων ως ήθελε κρίνει άναγκάως τό Δ. Συμβούλιον μετ' τήν άφαίρεσιν 5 ο)ο προς σχηματισμόν άποθεματικού κεφαλαίου, ήτις είναι ύποχρεωτική άχρι ου τό άποθεματικόν κεφάλαιον άνέλθη εις τό δέκα τον του άρχικού κεφαλαίου και μετ' τήν άφαίρεσιν του πρώτου μερίσματος τών μετόχως 4 ο)ο κατανέμονται ως εξής:

Τὰ 15 ο)ο εις τὰ μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και 85 ο)ο εις πάσας τὰς μετοχάς άνευ διακρίσεως.

φορτώνουμαι τους φίλους μου. Τό χρέος μου με προστάζει να κούσω άμέσως τή φωνή τής τύχης!

Ό φίλος που τόν είχε έρμηνέψει να παίξη προσεφέρθη να τόν συνοδέψη στο χαρτοπαίγνιο και τούδωσε είκοσι λουίζα, για να δοκιμάση τήν τύχη του.

Αν τότε, ποντάροντας για τό γερο-συνταγματάρχη, ό ήπότης είχε θριαμβέψει, αυτή τή φορά ήτο κίτι άπίστευτο; σειρά άτέλειωτη πρωτάκουστων έπιτυχιών. Για όσα χρυσά νομίσματα εκέρδιζε, ύψώνοντο σωρούς γύρω του. Στην αρχή ένόμιζε πως ώνειρεύετο, έτριβε τὰ μάτια του, έπιανε τό τραπέζι κολλώντας επάνω του, μη του φύγη. Μα καθώς έβεβαιώθη πιά, πως δεν ή-αν ύνειροπλάνεμα, πως άληθινά έκολυμπούσε στο μάλαμα, καθώς λογάριασε και ξαναλογάριασε τὰ κέρδη του καταμαγεμένος, εκυριεύθηκε από μια άχόρταγη έπιθυμία πρώτη φορά στη ζωή του, επειδή είταν ή ψυχή του τόσο καιρό άυδύοντη και μόλις από σίμερα διεφθείρετο!

Άνυπόμονα έπερίμενε πότε να βραδιάση να ξανατρέξη στο χαρτοπαίγνιο. Η τύχη του ίδια κι άπαράλλαχτη; τὰ λίγες εβδομάδες; τέλος, παίζοντας όλονυχίς, είχε κερδίση άμέτρητα χρήματα.

(άκολουθεί)